

sygn. akt IX Ka 99/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział IX Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Marzena Polak Sędziowie : SO Rafał Sadowski

SO Mirosław Wiśniewski (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Magdalena Maćkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Toruniu Grażyny
Roszkowskiej

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2013 r.

sprawy **P. J.** oskarżonego z art. 224 § 2 kk i art. 226 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i w zw. z art. 11 § 2 kk, oraz z art. 288 § 1 kk, **Ł. P.** oskarżonego z art. 224 § 2 kk i art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i **S. P.** oskarżonego z z art. 224 § 2 kk i art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego Ł. P. i
przez oskarżonych P. J. i S. P.

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu

z dnia 28 listopada 2012 r. sygn. akt VIII K 1590/11

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając wszystkie apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) na rzecz
adw. J. K. kwotę 516,60-, zł. (pięciuset szesnastu złotych i sześćdziesięciu groszy) brutto tytułem nieopłaconej obrony
udzielonej oskarżonemu Ł. P. z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia wszystkich oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za
drugą instancję, obciążając Skarb Państwa wydatkami postępowania odwoławczego.

Sygn. akt IX Ka 99/13

UZASADNIENIE

P. J. został oskarżony o to, że:

I. W dniu 29 września 2011 r. około godz. 15.25 w T. przy ul. (...), podczas interwencji umundurowanego patrolu policji, znieważył funkcjonariuszy policji w osobie Ł. G. i B. Ł. poprzez używanie wobec nich słów i gróźb w celu wpłynięcia na zaniechanie prawnej czynności służbowej, przy czym czynu tego dokonał w warunkach powrotu do przestępstwa po odbyciu kary pozbawienia wolności od 29.05.2005 r. do 02.04.2010 na podstawie wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Toruniu sygn. II K30/03 - **tj. o przestępstwo z art. 224§2 kk i art. 226§1 kk w zw. z art. 64§1kk w zw. z art. 11§2 kk**

II. W dniu 29 września 2011 r. około godz. 19.20 w T. przy ul. (...), podczas interwencji umundurowanego patrolu policji, znieważył funkcjonariusza policji w osobie A. S. poprzez używanie wobec niego słów i gróźb w celu wpłynięcia na zaniechanie prawnej czynności służbowej, przy czym czynu tego dokonał w warunkach powrotu do przestępstwa po odbyciu kary pozbawienia wolności od 29.05.2005 r. do 02.04.2010 na podstawie wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Toruniu sygn. II K30/03 - **tj. o przestępstwo z art. 224§2 kk i art. 226§1 kk w zw. z art. 64§1 kk w zw. z art. 11 §2 kk**

III. W dniu 29 września 2011 r. około godz. 20.00 w T. przy ul. (...), podczas wykonywania czynności służbowych przez policjanta A. S., znieważył go poprzez używanie wobec niego słów i gróźb w celu wpłynięcia na zaniechanie prawnej czynności służbowej, przy czym czynu tego dokonał w warunkach powrotu do przestępstwa po odbyciu kary pozbawienia wolności od 29.05.2005 r. do 02.04.2010 na podstawie wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Toruniu sygn. II K30/03 - **tj. o przestępstwo z art. 224§2 kk i art. 226§1 kk w zw. z art. 64§1 kk w zw. z art. 11 §2 kk**

IV. W dniu 29 września 2011 r. około godz. 20.00 w T. przy ul. (...), dokonał uszkodzenia mienia w postaci telefonu komórkowego m-ki L. (...), w ten sposób, że celowo uderzył podbiciem pięty w przedmiotowy telefon, a następnie go kopnął w wyniku czego pękła obudowa telefonu oraz wyświetlacz, powodując straty w wysokości 600 zł na szkodę A. S. - **tj. o przestępstwo z art. 288§1 kk**

Ł. P. został oskarżony o to, że w dniu 29 września 2011r. około godz. 19.20 w T. przy ul. (...), podczas interwencji umundurowanego patrolu policji, znieważył funkcjonariuszy policji w osobie Ł. G. i B. Ł. poprzez używanie wobec nich słów i gróźb w celu wpłynięcia na zaniechanie prawnej czynności służbowej, **tj. o przestępstwo z art. 224§2 kk i art. 226§1 kk w zw. z art. 11§2 kk**

S. P. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 29 września 2011r. około godz. 15.25 w T. przy ul. (...), podczas interwencji umundurowanego patrolu policji, znieważył funkcjonariuszy policji w osobie Ł. G. i B. Ł. poprzez używanie wobec nich słów i gróźb w celu wpłynięcia na zaniechanie prawnej czynności służbowej - **tj. o przestępstwo z art. 224§2 kk i art. 226§1 kk w zw. z art. 11§2 kk**

II. w dniu 29 września 2011r. około godz. 19.20 w T. przy ul. (...), podczas interwencji umundurowanego patrolu policji, znieważył funkcjonariuszy policji w osobie Ł. G. i B. Ł. poprzez używanie wobec nich słów i gróźb w celu wpłynięcia na zaniechanie prawnej czynności służbowej - **tj. o przestępstwo z art. 224§2 kk i art. 226§1 kk w zw. z art. 11§2 kk**

Wyrokiem z dnia 28 listopada 2012 r. Sąd Rejonowy w Toruniu, sygn. akt VIII K 1590/11:

I. oskarżonego **P. J.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia czynu z tym ustaleniem, iż działał on wspólnie i w porozumieniu z **S. P.**, nadto, że używał on wobec funkcjonariuszy policji słów uznanych powszechnie za obelżywe oraz, iż karę z wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Toruniu w sprawie II K 30/03 oskarżony odbywał w okresach od 3 kwietnia 2001 roku do dnia 30 czerwca 2003 roku i od 29 czerwca 2005 roku do dnia 2 kwietnia 2010 roku nadto, że powyższy wyrok łączny obejmował m. in. skazanie z art. 190 §1 kk, to jest uznaje go za winnego popełnienia występku z art. 224 § 2 kk i art. 226 §1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64 §1 kk i za to w myśl art. 11 §3 kk na podstawie art. 224 §2 wymierzył karę 5 miesięcy pozbawienia wolności ;

II. oskarżonego **P. J.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia z tym ustaleniem, iż działał on wspólnie i w porozumieniu z **S. P.** i **Ł. P.**, nadto eliminuje z opisu czynu fakt kierowania gróźb karalnych w celu zaniechania prawnej czynności służbowej oraz fakt działania w warunkach powrotu do przestępstwa, natomiast ustala, iż oskarżeni używali wobec funkcjonariuszy policji: **A. S.**, **J. D.**, **Ł. G.** i **B. Ł.** słów uznanych powszechnie za

obelżywe dokonując ich znieważenia to jest uznaje P. J. za winnego popełnienia występku z art. 226 §1 kk i za to na podstawie art. 226 §1 kk wymierzył karę 3 miesięcy pozbawienia wolności ;

III. oskarżonego P. J. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt III aktu oskarżenia czynu z tym ustaleniem, iż używał on wobec funkcjonariusza policji A. S. słów uznanych powszechnie za obelżywe i groźby karalnej popełnienia przestępstwa na szkodę jego o rodziny oraz , iż karę z wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Toruniu w sprawie II K 30/03 oskarżony odbywał w okresach od 3 kwietnia 2001 roku do dnia 30 czerwca 2003 roku i od 29 czerwca 2005 roku do dnia 2 kwietnia 2010 roku i powyższy wyrok obejmował skazanie z art. 190 §1 kk , to jest uznaje go za winnego popełnienia występku z art. 226 §1 kk i art. 190 §1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64 §1 kk i za to w myśl art. 11 §3 kk na podstawie art. 190 §1kk wymierzył karę 4 miesięcy pozbawienia wolności

IV. oskarżonego P. J. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt IV aktu oskarżenia czynu z tym ustaleniem, iż wartość uszkodzonego telefonu wynosiła co najmniej 460,00 złotych oraz, iż powyższego czynu oskarżony dopuścił się przed upływem pięciu lat po odbyciu w okresach od 3 kwietnia 2001 roku do dnia 30 czerwca 2003 roku i od 29 czerwca 2005 roku do dnia 2 kwietnia 2010 roku kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 31 marca 2003 roku w sprawie II K 30/03 , który obejmował on m. in. skazanie z art. 288§1 kk, to jest uznaje go za winnego popełnienia występku z art. 288 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk i za to na podstawie art. 288 §1 kk wymierzył karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 85 kk i art. 86 §1 kk w miejsce orzeczonych wobec P. J. jednostkowych kar pozbawienia wolności orzekł karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności ;

VI. oskarżonego **Ł. P.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia z tym ustaleniem , iż działał on wspólnie i w porozumieniu z S. P. i P. J. , nadto eliminuje z opisu czynu fakt kierowania gróźb karalnych w celu zaniechania prawnej czynności służbowej , natomiast ustala , iż oskarżeni używali wobec funkcjonariuszy policji: A. S. , J. D. , Ł. G. i B. Ł. słów uznanych powszechnie za obelżywe dokonując ich znieważenia, to jest uznał Ł. P. za winnego popełnienia występku z art. z art. 226 §1 kk i za to na podstawie art. 226 §1 kk wymierzył karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

VII. oskarżonego **S. P.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia czynu z tym ustaleniem, iż działał on wspólnie i w porozumieniu z P. J. oraz ,że używał on wobec funkcjonariuszy policji słów uznanych powszechnie za obelżywe to jest uznaje go za winnego popełnienia występku z art.224 § 2 kk i art. 226 §1 kk w zw. z art. 11§2 kk i za to w myśl art. 11 §3 kk na podstawie art. 224 §2 kk wymierzył karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. oskarżonego S. P. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia z tym ustaleniem , iż działał on wspólnie i w porozumieniu z P. J. i Ł. P. , nadto eliminuje z opisu czynu fakt kierowania gróźb karalnych w celu zaniechania prawnej czynności służbowej, natomiast ustala , iż oskarżeni używali wobec funkcjonariuszy policji: A. S., J. D., Ł. G. i B. Ł. słów uznanych powszechnie za obelżywe dokonując ich znieważenia, to jest uznaje S. P. za winnego popełnienia występku z art. 226 §1 kk i za to na podstawie art. 226 §1 kk wymierzył karę 3miesiący pozbawienia wolności;

IX. na podstawie art. 85 kk i art. 86 §1 kk w miejsce orzeczonych wobec S. P. jednostkowych kar pozbawienia wolności orzekł karę łączną 5 miesięcy pozbawienia wolności;

X. na podstawie art. 69 §1 i 2 kk , art. 70 §1 pkt 1 kk i art. 73 §1 kk wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych : Ł. P. i S. P. kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na 4-letnie okresy próby, oddając ich w tym okresie pod dozór kuratora sądowego ;

XI. na podstawie art. 71 §1 kk w zw. z art. 33 §3 kk orzekł wobec oskarżonych Ł. P. i S. P. grzywny w wysokości po 30 stawek dziennych po przyjęciu jednej stawki za równoważnej kwocie 20,00 zł.

XII. na podstawie art. 63 §1 kk na poczet orzeczonej wobec Ł. P. grzywny zaliczył dwa dni zatrzymania od dnia 29 do 30 września 2011 roku przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny w kwocie 20 zł każda ;

XIII. na podstawie art. 72 §1 pkt 5 kk nałożył na oskarżonych Ł. P. i S. P. obowiązek powstrzymywania się od nadużywania alkoholu ;

XIV. na podstawie art. 63 §1 kk na poczet orzeczonej wobec P. J. kary pozbawienia wolności zaliczył dwa dni zatrzymania od dnia 29 do 30 września 2011 roku;

XV. na podstawie art. 415 §1 kpk zasądził od oskarżonego P. J. na rzecz pokrzywdzonego A. S. kwotę 460,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 29 września 2011 roku do dnia zapłaty ;

XVI. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. J. K. kwotę 1.343,16 zł brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu Ł. P. z urzędu,

XVII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. L. L. kwotę 369 zł brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu P. J. w postępowaniu przygotowawczym z urzędu,

XVIII. zwolnił wszystkich oskarżonych od kosztów sądowych, wydatkami poniesionymi w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Wyrok ten zaskarżyli w całości oskarżony P. J. i w części dotyczącej orzeczenia o karze obrońca oskarżonego Ł. P..

Obrońca oskarżonego Ł. P. zarzucił wyrokowi rażącą niewspółmierność kary, polegającą na orzeczeniu kar 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby oraz kary grzywny w wysokości 30 stawek dziennych po 20 zł każda, w sytuacji, gdy oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, złożył obszerne wyjaśnienia w sprawie stanowiące podstawę zaskarżonego wyroku oraz wyraził ubolewanie z powodu swojego postępku, a jego możliwości zarobkowe i stosunki majątkowe uniemożliwiają mu uiszczenie orzeczonej grzywny.

Powołując się na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary 2 miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Oskarżony P. J. zakwestionował prawidłowość dokonanej w sprawie oceny dowodów w postaci jego wyjaśnień oraz relacji Ł. P. i policjantów i poczynienie w konsekwencji nieprawidłowych ustaleń co do przebiegu zdarzeń z pkt I i III wyroku oraz niesłuszne uznanie go za winnego popełnienia czynu z art. 288 kk na szkodę A. S.. Wskazał również że orzeczona wobec niego bezwzględna kara pozbawienia wolności w wysokości 6 miesięcy jest niewspółmierna w stosunku do popełnionych przez niego czynów, a kwota zasądzzonego odszkodowania jest zawyżona w stosunku do rzeczywistej wartości telefonu.

Z treści apelacji wynika, że domagał się on zmiany zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie mu łagodniejszej kary pozbawienia wolności z zastosowaniem środka probacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie apelacje, jako bezzasadne w stopniu oczywistym, nie zasługiwały na uwzględnienie.

Z uwagi na fakt, że wniosek o uzasadnienie wyroku złożył jedynie oskarżony P. J., sporządzając je sąd odwoławczy ograniczył się – po myśli art. 457 § 2 kpk – do przedstawienia, czym kierował się dokonując oceny zasadności zarzutów postawionych we wniesionym przez niego środku odwoławczym.

Z treści apelacji tego skarżącego wynika, że domagając się złagodzenia wymierzonej mu kary, zakwestionował on m.in. prawidłowość przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku ustaleń faktycznych.

W pierwszym rzędzie stwierdzić zatem należy, że po dokonaniu wnikliwej analizy zgromadzonych dowodów sąd I instancji słusznie uznał oskarżonego za winnego popełnienia wszystkich przypisanych mu przestępstw.

Postępowanie w przedmiotowej sprawie przeprowadzone zostało w sposób respektujący gwarancje procesowe oskarżonego. Niesłusznie dopatruje się on uchybienia w niewyznaczeniu mu obrońcy z urzędu. Z wykonanej na potrzeby niniejszej sprawy opinii sądowo-psychiatrycznej jasno wynika wszak, iż jego aktualny stan zdrowia psychicznego jest taki, że jest on w stanie uczestniczyć w rozprawie, samodzielnie realizując swoje prawo do obrony. Jego postawa nie rodziła też podejrzeń, że zachodzą okoliczności utrudniające mu obronę, a tym samym - w okolicznościach przedmiotowej sprawy brak było również podstaw do wyznaczenia mu obrońcy z urzędu na podstawie art. 79 § 2 kpk.

Podstawę poczynionych ustaleń stanowiła natomiast wszechstronna analiza całokształtu zgromadzonych dowodów. Uwadze sądu nie uszło w szczególności, że oskarżony konsekwentnie zaprzeczał temu, że zniszczył telefon A. S. i twierdził, że nie kierował pod adresem policjantów gróźb karalnych. To wyniki analizy całokształtu zgromadzonych dowodów doprowadziły sąd do wniosku, że jego wyjaśnienia nie zasługiwały w tym zakresie na danie im wiary, a wersja wydarzeń wyłaniająca się z pozostałych dowodów jest zgodna z prawdą. Stanowisko to w pełni należy zaaprobować.

Oskarżony wskazał wprawdzie w apelacji, że podczas przesłuchań w postępowaniu przygotowawczym straszony był przez policjantów, że zostanie tymczasowo aresztowany, jeśli nie przyzna się do popełnienia choćby jednego z czynów, nie rodzi to jednak wątpliwości co do tego, czy sąd słusznie przyznał jego złożonym wówczas wyjaśnieniom, w których przyznał się do popełnienia czynów z pkt I, II i III aktu oskarżenia, walor wiarygodności. W istocie brak bowiem podstaw do uznania, że zostały one ukształtowane przez oskarżonego w sposób niezgodny z prawdą. P. J., który do czasu wydania wyroku przez sąd I instancji nie wspominał o tym, że przesłuchujący go policjanci usiłowali bezprawnie wpłynąć na treść jego relacji, podtrzymał je bez zastrzeżeń nie tylko przed prokuratorem, ale również na rozprawie, gdzie ponownie przyznał się do tego, że w czasie interwencji kierował pod adresem policjantów słowa wulgarne. Także w apelacji nie zaprzeczył on temu, że zachował się wobec nich w taki sposób. Jego wyjaśnienia korespondowały nadto w tym zakresie z zeznaniami policjantów oraz wyjaśnieniami Ł. P. i S. P..

Zebrane dowody przeczą natomiast temu, że oskarżony ograniczył się jedynie do znieważenia policjantów. O tym, że zarówno w czasie „pierwszego spotkania”, jak i później w czasie transportu groził im, mówili nie tylko policjanci, ale i Ł. P.. Brak podstaw, by tymże dowodom odmówić dania wiary. Ocena materiału dowodowego dokonana przez sąd I instancji jest w tym zakresie dokładna, nie budzi najmniejszych zastrzeżeń z punktu widzenia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, nie wykraczając tym samym poza ramy swobodnej oceny dowodów, chronionej przepisem art. 7 kpk. Sąd I instancji, którego uwadze nie uszedł fakt wskazania przez Ł. P. na to, że policjanci mieli wymóc na nim złożenie pewnych wyjaśnień niekorzystnych dla P. J., słusznie wykluczył, że było tak, iż z obawy przed tymczasowym aresztowaniem Ł. P., który sam szczerze przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, skłamał, składając fałszywe wyjaśnienia obciążające brata pod dyktando policjantów. Oceniając wartość dowodową jego wyjaśnień jako podstawy poczynienia ustaleń w kluczowej, spornej z punktu widzenia linii obrony P. J. kwestii (przypomnijmy: przyznał się do znieważania policjantów, zaprzeczając kierowaniu gróźb), nie sposób nie zauważyć, że wyraźnie zaznaczył on, że policjanci nakłonili go tylko „do mówienia o wyzwiskach i telefonie”. Jego wyjaśnienia co do przebiegu interwencji i transportu do lekarza korespondują natomiast z trafnie uznanymi przez sąd za wiarygodne zeznaniami policjantów. Dostrzegając fakt, że owe zeznania nie były do końca zbieżne we wszystkich szczegółach, sąd słusznie uznał, że występujące w nich rozbieżności nie miały charakteru zasadniczych sprzeczności, stwarzających wątpliwości co do rzetelności tych świadków, które musiałyby je dyskwalifikować jako podstawę ustaleń. Pojawienie się nieścisłości dotyczących kwestii w istocie drugorzędnych w zeznaniach kilku osób, które z różnej perspektywy obserwują to samo zdarzenie, faktycznie uznać należy za naturalne.

Sąd słusznie uznał też oskarżonego za sprawcę zniszczenia telefonu A. S.. Ze stanowczych zeznań tego świadka wynika, że w trakcie szarpaniny, która miała miejsce przy wyprowadzaniu go z radiowozu, oskarżony uderzył piętą i kopnął telefon komórkowy, który wypadł mu z kieszeni. Jego słowa znajdują potwierdzenie w relacjach R. T., P. K. i J. D.. Wysoce wątpliwym wydaje się, by A. S. zdołał nakłonić w/w osoby, które nie miały żadnego własnego interesu w tym, by zeznawać na niekorzyść oskarżonego, a fałszywie pomawiając go same narażałyby się na odpowiedzialność karną i dyscyplinarną, do niezgodnego z prawdą wskazania na to, że oskarżonego uszkodził telefon. Sąd trafnie ocenił też, że za daniem wiary wersji wydarzeń wyłaniającej się z zeznań policjantów przemawiają wnioski ekspertyzy technicznej. Wynika z niej wprawdzie faktycznie, że uszkodzenia telefonu mogły powstać w wyniku upadku z wysokości. Biegły stwierdził jednak zarazem, że równie dobrze mogło być tak, że powstały one w okolicznościach podawanych przez policjanta, a za tym, że taka właśnie była ich geneza przemawiał fakt stwierdzenia zarysowań szybek, które wskazują na poślizg tą stroną urządzenia po twardej, szorstkiej powierzchni.

Przechodząc do oceny surowości orzeczenia o karze stwierdzić należy, że wymierzone oskarżonemu za popełnienie poszczególnych przestępstw kary jednostkowe należyście odzwierciedlają poczynione ustalenia. Sąd trafnie ocenił stopień społecznej szkodliwości każdego z czynów, których dopuścił się oskarżony oraz jego zawinienie, a także właściwie wyważył wpływ okoliczności łagodzących oraz obciążających związanych z dotychczasowym sposobem życia oskarżonego na określenie wysokości kar. Fakt, że będący osobą wielokrotnie karaną, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu i z art. 226 i art. 190 kk, oskarżony po raz kolejny dopuścił się - i to w warunkach powrotu do przestępstwa - czynów skierowanych przeciwko tym samym dobrom prawnym świadczy o jego demoralizacji i nieskuteczności dotychczasowego procesu resocjalizacyjnego, któremu był poddawany.

Sąd słusznie uznał, że charakter więzi podmiotowo-przedmiotowych, zachodzących pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzone zostały oskarżonemu podlegające połączeniu kary, uzasadnia skorzystanie z zasady mieszanej przy określaniu wysokości kary łącznej. Wykazują one wprawdzie ścisły związek czasowy, jednakże fakt, że są one skierowane przeciwko różnym dobrom prawnym przemawia przeciwko zastosowaniu pełnej absorpcji.

Sąd odwoławczy – podobnie, jak i sąd I instancji – nie doszukał się podstaw do skorzystania wobec oskarżonego z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności. Brak podstaw do przyjęcia, że kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie wystarczająca do osiągnięcia wobec niego celów ukarania. Kara taka w ocenie sądu byłaby dla oskarżonego nieuzasadnioną nagrodą i pogłębiłaby tylko jego poczucie bezkarności. Oskarżony jest osobą niepoprawną, lekceważy wydawane wobec niego orzeczenia. Wobec nieskuteczności dotychczasowego procesu resocjalizacyjnego, jakiemu był on poddawany, nie ma żadnych uzasadnionych podstaw, by przypuszczać, że kara łagodniejsza, a jako taką należałoby ocenić karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, byłaby w stanie wdrożyć go do przestrzegania prawa. Dla osiągnięcia wobec niego celów kary, zwłaszcza realizacji funkcji odstraszałającej, niezbędne jest orzeczenie stanowiącej realną dolegliwość, bezwzględnej kary pozbawienia wolności. W realiach przedmiotowej sprawy dominujące znaczenie powinien mieć cel represyjny kary. Sytuacja rodzinna oskarżonego na tle wszystkich okoliczności relewantnych dla określenia prognozy kryminologicznej nie może przemawiać za rezygnacją z wymierzenia mu kary bezwzględnej. To, że pobyt oskarżonego w zakładzie karnym spowoduje pogorszenie sytuacji materialnej jego najbliższych nie może w oderwaniu od pozostałych okoliczności sprawy decydować o potrzebie wymierzenia mu kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Zastrzeżeń nie budzi również rozstrzygnięcie o orzecznym na podstawie art. 415 § 4 kpk odszkodowaniu. Przyjęta przez sąd wartość telefonu, do uiszczenia równowartości której zobowiązany został oskarżony, nie budzi zastrzeżeń z punktu widzenia zasad wiedzy, ani doświadczenia życiowego. Określona została ona na podstawie oświadczenia pokrzywdzonego właściciela, przedłożonej przez niego faktury zakupu (k. 320) i ekspertyzy biegłego (k. 329). Ogólne oświadczenie oskarżonego, który nie jest ekspertem w tej dziedzinie, że z pewnością byłby w stanie zakupić taki sam telefon w o wiele niższej cenie, nie poddaje skutecznie w wątpliwość zgodności tej wartości z rzeczywistością. Sam fakt, że możliwe jest znalezienie oferty sprzedaży danej rzeczy z ceną niższą niż jej wartość określona przez sąd, nie może dyskwalifikować ustaleń w tym zakresie poczynionych na podstawie kategorycznych zeznań pokrzywdzonego i

ekspertyzy biegłego i nie daje podstaw do uznania, że przyjęta jako podstawa wyroku wartość jest zawyżona. Oskarżony nie może zwolnić się z tego obowiązku inaczej jak poprzez zapłatę wskazanej w wyroku kwoty.

Sąd odwoławczy nie dopatrył się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylecia wyroku z urzędu, dlatego też należało utrzymać go w mocy.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono w oparciu o przepisy § 14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk sąd zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za drugą instancję, obciążając wydatkami postępowania odwoławczego Skarb Państwa, albowiem przemawia za tym ich sytuacja materialna.